

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 441/2018-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Jozef Holič s. r. o., Poľovnícka 4, Bernolákovo, v mene ktorej koná advokát JUDr. Jozef Holič, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 199/2015, postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 37/2017 a jeho uznesením sp. zn. 3 To 37/2017 z 9. mája 2017 a tiež postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tdo 73/2017 a jeho uznesením sp. zn. 3 Tdo 73/2017 z 18. apríla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. júla 2018 doručená [v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu (prostredníctvom e-mailovej správy) a následne 9. júla 2018 aj v listinnej podobe, pozn.] sťažnosť [redacted] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie a na prejednanie záležitosti verejne a v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a tiež práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 199/2015 (ďalej aj „postup okresného súdu“), postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 37/2017 (ďalej aj „postup krajského súdu“) a jeho uznesením sp. zn. 3 To 37/2017 z 9. mája 2017 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) a tiež postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tdo 73/2017 (ďalej aj „postup najvyššieho súdu“) a jeho uznesením sp. zn. 3 Tdo 73/2017 z 18. apríla 2018 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Ako to zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, sťažovateľka bola rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T 199/2015 z 25. októbra 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) uznaná za vinnú preto, že „v presne nezistenom čase v mesiaci august 2014 v [redacted] [redacted] v úmysle obohatiť sa na úkor spol. [redacted] uzavrela s jej konateľom [redacted] ústnu dohodu o spôsobe zaplatenia faktúry za stavebný materiál vo výške 1.763,40 EUR tak, že časť sumy vo výške 1.372,20 EUR prevodom zaplatí jej sestra [redacted] na nimi uvedený účet a následne tieto finančné prostriedky

menovaný prevedie na účet obvinenej, ktorá k nim doloží zvyšnú časť dohodnutej sumy vo výške 391,20 EUR a takto uhradí faktúru za stavebný materiál jednou platbou, avšak po dohodnutom prevode sumy 1.372,20 EUR na účet, ktorý mu obvinená poskytla, uhradila menovanému v hotovosti len 800 EUR a zvyšné finančné prostriedky vo výške 963,40 EUR si ponechala pre vlastnú potrebu a snažila sa to zakryť takým spôsobom, že mu následne poslala platobný príkaz z VÚB banky preukazujúci uhradenie dlžnej sumy vo výške 963,40 EUR, hoci v skutočnosti príkaz na prevod nezaslala a navyše tento prevod nemohol byť ani zrealizovaný, pretože nemala na účte dostatočné finančné prostriedky na uhradenie faktúry a tiež mala vedomosť o tom, že tento účet má od 11.06.2014 na základe exekučného príkazu č. EX 996/2013 vydaného súdnym exekútorom... zablokovaný, čím úmyselne uviedla [REDAKOVANÉ], konateľa spol. [REDAKOVANÉ] do omylu a spôsobila mu tak škodu vo výške 963,40 EUR...“, a teda spôsobila škodu na cudzom majetku tým, že sa obohatila uvedením niekoho do omylu, čím spáchala prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov. Za to bola sťažovateľka rozsudkom okresného súdu odsúdená na trest odňatia slobody v trvaní 5 mesiacov s tým, že okresný súd sťažovateľke výkon tohto trestu podmienene odložil, pričom jej určil skúšobnú dobu v trvaní 12 mesiacov.

3. Sťažovateľka a v prospech sťažovateľky aj jej otec a sestra podali proti rozsudku okresného súdu riadne a včas odvolanie – riadny opravný prostriedok. Avšak uznesením krajského súdu boli odvolania sťažovateľky, jej otca a sestry ako nedôvodné zamietnuté.

4. Následne sťažovateľka proti uzneseniu krajského súdu podala riadne a včas dovolanie – mimoriadny opravný prostriedok, ktoré bolo uznesením najvyššieho súdu pre jeho nedôvodnosť odmietnuté. Uznesenie najvyššieho súdu bolo obhajcovi sťažovateľky doručené 3. mája 2018.

5. Sťažovateľka svoju sťažnosť odôvodnila okrem iného najmä takto:

«... Je nám známe stanovisko Najvyššieho súdu... zo dňa 29.05.2015 pod sp. zn. I To 1/2015, že inšpekcia Ministerstva vnútra je zákonným orgánom činným v trestnom konaní, napriek tomu máme za to, že nezávislým orgánom činným v trestnom konaní byť

nemôže, pretože je riadená politickým funkcionárom, členom vlády, výkonnej moci. Trváme na tom, že v tejto veci konal orgán závislý.

Napriek tomu v tejto veci ten istý policajný orgán v postavení operatívneho pracovníka vykonáva operatívne šetrenie pod č. SKIS-IS-OISZ-OPČ-672-007/2014 a spisuje úradný záznam (ktorý nie je dôkaz v trestnom konaní), na základe ktorého je iniciované trestné stíhanie...

Úradný záznam je tendenčný a cielene zameraný na degradáciu policajtky, aby mohlo byť odôvodnené skončenie služobného pomeru. Úradný záznam podpísaný mjr. [REDAKOVANÉ] je výplodom príslušníka útvaru, ktorý nie je orgánom činným v trestnom konaní...

Minister vnútra, orgán výkonnej moci, nedal súhlas na zbavenie mlčanlivosti. Tým sa stalo to, že nebolo ozrejmene, či bola [REDAKOVANÉ] v minulosti údajne riešená na inšpekcii. Nebolo objasnené, kto je priateľom z útvaru Sekcie kontroly a inšpekčnej služby s pánom konateľom spoločnosti [REDAKOVANÉ]

Už v prípravnom konaní došlo k porušeniu zákona a vyšetrovatel'ka Sekcie kontroly a inšpekčnej služby v dôsledku podriadenosti ministrovi vnútra Slovenskej republiky je vo veci vylúčená konať v zmysle § 31 ods. 1 Tr. por...

Prípravné konanie bolo vedené jednostranne pri porušení rovnosti strán, a hlavne porušení práva na rovnosť zbraní. Sekcia kontroly a inšpekčnej služby dokazovala sťažovateľkine dlhy a exekúciu, či exekučne blokovany účet, ale to, že nebola [REDAKOVANÉ] vystavená faktúra a predaj nebol zaevidovaný v účtovníctve opomenula. Kúpna cena bola pritom zaplatená na súkromný účet, a tým vzniklo podozrenie zo spáchania trestného činu krátenia dane a neodvedenia dane [REDAKOVANÉ]...

Zmluva medzi konateľom spoločnosti a kupujúcou - sestrou obvinenej, kedy [REDAKOVANÉ] bola sprostredkovateľkou, nebola obchodnou zmluvou. Kúpna cena nebola poslaná na účet spoločnosti. Išlo o protiprávne konanie zo strany konateľa spoločnosti... Porušovateľ práva, na hranici spáchania prečinu krátenia dane, nemôže byť v trestnom konaní poškodený.

Podľa obžaloby mala sťažovateľka uviesť [REDAKOVANÉ] do omylu, ale on totiž nekonal v mene spoločnosti, lebo kúpnu cenu nezaúčtoval a faktúru vystavil až v čase prebiehajúceho trestného stíhania.

Obžalovaná tvrdí, že sumu, na ktorej sa dohodli, vyplatila. Zaplatila 1.372,20 € na účet, o ktorom sa neskôr dozvedela, že je súkromný. Potom skutočne začala „konšpirovať“, ale stalo sa tak po protiprávnom konaní [REDAKOVANÉ]. Tým, že vystavila príkaz na úhradu, neuviedla nikoho do omylu. [REDAKOVANÉ] už vedel, že sumu 1.763,40 € odmietla zaplatiť. Nepremyslene urobila úkon, ktorý nemá racionálne vysvetlenie. Ved' peniaze prísť nemohli a o pár dní [REDAKOVANÉ] zistí, že nebol príkaz realizovaný. [REDAKOVANÉ] mala oznámiť spáchanie prečinu, alebo napísať [REDAKOVANÉ], že mu okrem 1.372,20 € nezaplatí ani cent.

Ved' za 1.763,40 € by jej sestra nakúpila stavebný materiál v mieste stavby.

Medzičasom bola sťažovateľka prepustená do civilu ... Skutok bol totožný so skutkom, ktorý prokurátor považoval za trestný čin. Sťažovateľka bola postihnutá dvakrát za ten istý skutok, a to je nespravodlivé ...

... fingoaný vystavený príkaz na úhradu nemá relevantnú súvislosť s výškou (rozdielom), ktorý vykazoval konateľ spoločnosti ako pohľadávku. Inak povedané, škoda spoločnosti nevznikla zavinením obžalovanej. Fingoaný príkaz na úhradu nie je v príčinnej súvislosti s rozdielom v nedoplatku, t.j. pohľadávkou.

Súd vykonal dôkazy v „neprospech“ obžalovanej a ostatné vykonať odmietol. Nevypočul ani iniciátora konania o prepustenie, ani tvorca úradného záznamu [REDAKOVANÉ]...

V písomne podanom návrhu na doplnenie dokazovania bolo odôvodnené prečo pri úcte k spravodlivosti musí súd obžalovanú oslobodiť, prečo nejde o trestný čin a čo je dôvodom, pre ktorý nemôže byť [REDAKOVANÉ] uznaná vinnou...

Oba rozsudky sa v odôvodnení nevysporiadali s tým, kto mal byť poškodeným. Pán [REDAKOVANÉ] alebo spoločnosť [REDAKOVANÉ]? Súd sa nevysporiadali s prejudiciálnou otázkou, či došlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy, kto bol predávajúcim a kto kupujúcou. Prečo nebol tento predaj evidovaný v účtovníctve? Prečo nebola vystavená faktúra, a hlavne prečo ani nesporných 800,- € nebolo v príjme spoločnosti...

Žiadny súd nereagoval na námietku, že ide o ultima ratio...

... Tvrdíme, že konanie bolo vedené nezákonným spôsobom, a to okrem úradného záznamu aj riadeným postupom „zatajeného operatívca“ tohto útvaru, kde sa má viesť nezávislé a nestranné vyšetrovanie. Kolega vyšetrovateľky riadi, dojedná a privedie ku kolegyni človeka, ktorý si pre porušovanie zákona, hlavne zák. č. 431/2004 Z. z.

o účtovníctve a zák. 222/2004 Z. z. o DPH nemôže uplatniť nárok na doplatenie kúpnej zmluvy, lebo po porušení zákona neunesie vecné bremeno...

Je iniciovaný policajtom, ktorý vie zabezpečiť nátlak na „dlžníka“, a ktorý zariadi trestné oznámenie a začatie konania o prepustenie zo služobného pomeru...

... dovolací súd nespravodlivo a rigorózne odmietol, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. Svedok a „poškodený“ mohol zatajiť meno „konšpirátora“. Súd úradný záznam vykonal ako dôkaz napriek tomu, že na jeho sprocesnenie neboli splnené podmienky...

Na nezákonne vykonanom dôkaze nemožno postaviť zákonné a spravodlivé rozhodnutie...

Odmietame akceptovať tvrdenie, že zásada ultima ratio a zásada subsidiarity trestnej represie má svoje mantinely a nie je možná, ak ide o závažné excesy zo súkromnoprávných vzťahov...

Tu totiž ani formálne nebola naplnená skutková podstata žiadneho trestného činu (ani podvodu, pretože obžalovaná „uviedla do omylu“ [redacted] po tom, čo už schodok - rozdiel v kúpnej cene bol splatný, určitý, avšak vzájomne spochybňovaný)...

Uvedenie do omylu nie je v príčinnej súvislosti s nezaplatením rozdielu kúpnej ceny. Škoda spoločnosti nevznikla. [redacted] buď odcudzil alebo z vytvoreného prebytku na sklade ponúkol bez DPH stavebný materiál za 1.372,20 €. O tovar za 1.763,40 € predsa sestra obžalovanej nemohla mať záujem...

... Ak by bola príslušníčka Policajného zboru uviedla [redacted] do omylu pred uzatvorením dohody o dodaní materiálu do miesta bydliska (resp. miesta stavby) svojej sestry, tak vtedy pri skončení služobného pomeru pre ten istý skutok bolo nutné skúmať jednak otázku rei iudicatae, ale aj závažnosť v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zák... »

6. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„I.) Základne právo [redacted] ... podľa čl. 46 ods. 1, ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednanú záležitosť nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a

základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3Tdo 73/2017 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3To/37/2017 porušené bolo.

II.) Základné právo [REDAKOVANÉ]... na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 3T/199/2015 p o r u š e n é bolo.

III. a) Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo 73/2017 zo dňa 18.04.2018 sa zrušuje a vec sa mu v r a c i a na ďalšie konanie.

III. b) eventum Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo 73/2017 zo dňa 18.04.2018 a Uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To 37/2017 zo dňa 09.05.2017 sa z r u š u j ú a vec sa v r a c i a Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

IV.) [REDAKOVANÉ] priznáva nárok na spravodlivé finančné zadostučinenie vo výške 3.000,- €, ktoré sú porušovatelia povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne na účet právneho zástupcu sťažovateľky... do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti nálezu.

V.) Najvyšší súd Slovenskej republiky, Krajský súd v Bratislave a Okresný súd Bratislava III sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia vo výške 352,42 € na účet právneho zástupcu sťažovateľky... do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti nálezu.“

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, nepripustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

10. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

11. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

12. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

13. Podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

15. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, má právo na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym orgánom bez ohľadu na to, že porušenie spôsobili osoby pri plnení ich úradných povinností.

III.

16. Ako to z obsahu sťažnosti vyplýva, sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie a práva na prejednanie záležitosti verejne podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru uznesením krajského súdu a jemu predchádzajúcim postupom.

17. Sťažovateľka vo svojej (ústavnej) sťažnosti poukazuje na nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov a nevysporiadanie sa s ďalšími podľa jej názoru pre rozhodnutie podstatnými okolnosťami majúce za následok nesprávnosť skutkových zistení krajského súdu stotožňujúceho sa v plnom rozsahu so skutkovými zisteniami okresného súdu, najmä pokiaľ ide o okolnosti uzavretia kúpnej zmluvy, dojednania kúpnej ceny a ustálenie jej výšky, vystavenie účtovných a daňových dokladov, prevod peňažných prostriedkov, o osobu poškodeného a vôbec o samotný priebeh skutkového deja.

18. Zároveň sťažovateľka vyjadruje presvedčenie, že ak personálnym rozkazom (zrejme ministra vnútra Slovenskej republiky, pozn.) č. 84 z 8. apríla 2015 bola v zmysle § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe“) prepustená zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru na tom istom skutkovom základe, jej postih prepustením zo služobného pomeru predstavuje prekážku rozsúdenej veci (*res iudicata*) pre jej ďalší postih v rámci trestného stíhania.

19. Sťažovateľka zároveň krajskému súdu vytýka, že tento podľa jej názoru napriek porušeniu princípu rovnosti strán a princípu rovnosti zbraní už v prípravnom konaní

a napriek tomu, že v konaní pred súdom boli vykonané iba dôkazy svedčiace v jej neprospech, pričom vykonanie ostatných dôkazov bolo odmietnuté, odvolania sťažovateľky, jej otca a sestry ako nedôvodné zamietol.

20. Sťažovateľka súčasne namieta porušenie tých istých základných a iných práv podľa ústavy a dohovoru aj uznesením najvyššieho súdu a jemu predchádzajúcim postupom tým, že najvyšší súd, nepovažujúc za naplnený ani jeden zo sťažovateľkou uplatnených dovolacích dôvodov, dovolanie sťažovateľky odmietol, ako aj tým, že o dovolaní sťažovateľky rozhodol na neverejnom zasadnutí.

21. Sťažovateľka sa tiež domáha aj vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny postupom okresného súdu, ako aj porušenia práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu a najvyššieho súdu.

IV.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy

22. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porovnaj napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

23. Ustanovenie čl. 46 ods. 2 ústavy v podstate upravuje právo na prístup k súdu, a to ako *lex specialis* pre prístup k súdu vo veci, o ktorej rozhodol orgán verejnej správy. V podstate ide skôr o kompetenčné ustanovenie určujúce, kedy súdna moc preskúmava rozhodnutia orgánov verejnej správy, než o ustanovenie zakladajúce základné právo. To je v skutočnosti priznané už čl. 46 ods. 1 ústavy. Vo vzťahu k pojmu „rozhodnutie“ v čl. 46 ods. 2 ústavy je opodstatnený extenzívny výklad, nevzťahuje sa teda len na rozhodnutia, ale zahŕňa aj ďalšie formy správania, konania a nečinnosti, ktorými orgán verejnej správy môže pôsobiť na právne postavenie fyzických alebo právnických osôb (III. ÚS 375/2015).

24. Keďže v preskúmvanej veci však nejde o vec rozhodnutia orgánov verejnej správy, ako ani o akékoľvek ďalšie formy ich správania, konania a nečinnosti, ktoré by mali zasiahnuť do základných práv a slobôd, ale ide o ústavný prieskum súdnych rozhodnutí a im predchádzajúcich postupov, ktoré vyplynuli z trestného konania podľa zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), medzi postupom okresného súdu, uznesením krajského súdu a jemu predchádzajúcim postupom a tiež uznesením najvyššieho súdu a jemu predchádzajúcim postupom na strane jednej a sťažovateľkou namietaným porušením čl. 46 ods. 2 ústavy na strane druhej absentuje akákoľvek príčinná súvislosť.

25. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v časti namietaného porušenia čl. 46 ods. 2 ústavy odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie a práva na prejednanie záležitosti verejne podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru

26. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

27. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na príslušnom súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť tohto súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02).

28. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

29. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rámci svojej rozhodovacej činnosti okrem iného konštatoval, že princíp rovnosti zbraní vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je jej odporca (Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002, bod 45). Právo na kontradiktórne konanie zase znamená, že procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale i zoznámiť sa so všetkými ďalšími dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie konajúceho súdu, a vyjadriť sa k nim (pozri cit. rozsudok Komanický, bod 46).

30. Okrem toho požiadavka „rovnosti zbraní“ vyplývajúca z čl. 6 ods. 1 dohovoru je len iným označením základného ústavného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy (II. ÚS 414/2015).

31. Z judikatúry ESLP, ako aj z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že rovnosť medzi obvineným a prokurátorom v trestnom konaní je relatívna vzhľadom na rozdiel v ich procesnom a najmä faktickom postavení, ktorý vyplýva z ich rozdielnych funkcií a možností (napr. za prokurátorom stojí štátny aparát a donucovacia štátna moc). Ich rovnosť je potom priliehavejšie vyjadriteľná ako zásada rovnosti zbraní tvoriaca prvok spravodlivého súdneho konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, charakterizovaná v judikatúre k dohovoru. Ide o právo, aby každá strana súdneho konania mala možnosť hájiť si svoju vec pred súdom za podmienok, ktoré ju podstatne neznevýhodňujú v pomere k druhej strane (napr. rozsudok ESLP vo veci De Haes a Gijssels v. Belgicko z 24. 2. 1997, bod 53, III. ÚS 186/02).

32. V zmysle judikatúry ESLP neuskutočnenie ústneho pojednávania nespôsobuje ujmu požiadavkám čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k ústnosti a verejnosti konania v prípadoch, keď skutkové okolnosti nie sú sporné a právne otázky sa nevyznačujú osobitnou zložitou (Varela Assalino v. Portugalsko z 25. 4. 2002). V niektorých prípadoch ESLP poznamenal, že ak ide iba o vyriešenie právnych otázok, na odstránenie rozporov, medzi ktorými je vhodnejšia písomná komunikácia ako ústna obhajoba, môže

postačovať posúdenie na základe spisu, a že je legitímne, aby národné orgány zohľadňovali zásady hospodárnosti (Varela Assalino v. Portugalsko z 25. 4. 2002, Schuler-Zraggen v. Švajčiarsko z 24. 6. 1994).

33. Osobitne vo vzťahu k rozhodovaniu viacerých súdov súdnej sústavy ESLP judikoval, že požiadavka verejnosti sa vzťahuje predovšetkým na sudy prvého stupňa, ktoré zisťujú skutkový stav a rozhodujú o všetkých otázkach významných pre rozhodnutie vo veci samej. Pokiaľ ide o otázku ústneho pojednávania na odvolacom a dovolacom stupni súdnictva, nedostatok verejného prejednaní veci na druhom a treťom stupni možno ospravedlniť povahou konania, ak pojednávanie na prvom stupni bolo verejné, a to predovšetkým vtedy, ak vyššie sudy prejednávajú výlučne právne otázky, a nie skutkové otázky (Ekbatani v. Švédsko z 26. 5. 1988).

34. Ak ide o porušenie práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, judikatúra ESLP potvrdzuje zrejmu súvislosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s ostatnými právami, ktoré dohovor garantuje (napríklad rozhodnutie vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983, rozsudok vo veci Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, rozsudok ESLP Vilvarajah a ďalší proti Spojenému kráľovstvu z 30. 10. 1991, č. 13163/87, bod 122). Ústavný súd poznamenáva, že čl. 13 dohovoru má procesný charakter, ktorý zaručuje všeobecné právo na účinný právny prostriedok nápravy pred vnútroštátnym orgánom každému, kto sa dovoľáva základných práv a slobôd uvedených v dohovore, a tento účinný prostriedok nápravy je nezávislý od istoty priaznivého výsledku pre sťažovateľov (podobne III. ÚS 86/05, I. ÚS 538/2013, III. ÚS 135/2014, III. ÚS 167/2015).

35. Z už opísaných hľadísk pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu sťažovateľkou namietaného porušenia označených základných a iných práv podľa ústavy, listiny a dohovoru.

K uzneseniu krajského súdu a jemu predchádzajúcemu postupu

36. Pokiaľ ide o sťažovateľkou napadnuté uznesenie krajského súdu, ústavný súd v prvom rade podotýka, že v súlade s judikatúrou ESĽP (napr. rozsudok ESĽP z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 52, 53 a 54), podľa ktorej dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu začne plynúť dňom doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní) a je považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, ústavný súd považoval lehotu na podanie sťažnosti ústavnému súdu aj v tomto prípade za zachovanú aj proti označenému uzneseniu krajského súdu (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 69/2010, II. ÚS 91/2011).

37. Krajský súd v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia prebral podstatnú časť argumentácie okresného súdu a okrem iného uviedol:

«... Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie výsluchom obžalovanej [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], poškodeného - svedka [REDAKOVANÉ], svedkov... ako aj oboznámením listinných dôkazov... a na podklade dôkazov konštatoval: „... súd, hodnotiac produkované dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito, ako aj v ich súhrne a vzájomnej súvislosti v zmysle § 2 ods. 12 Tr. poriadku dospel bez akýchkoľvek dôvodných pochybností k záveru, že žalovaný skutok sa stal... a dopustila sa ho obžalovaná... Súbor vykonaných priamych ako aj nepriamych dôkazov v danom prípade tvorí logickú, ničím nespochybnenú sústavu navzájom sa doplňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku spoľahlivo preukazuje všetky relevantné okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania práve obžalovanú... bolo nepochybne preukázané, že obžalovaná [REDAKOVANÉ] získala uzatvorením ústnej zmluvy o kúpe stavebného materiálu, stavebný materiál pre jej sestru... pričom na základe takto uzatvorenej zmluvy o kúpe stavebného materiálu došlo k majetkovej dispozícii spočívajúcej v dodaní predmetného stavebného materiálu zo strany poškodeného [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]. Obžalovaná reálne zaplatila len sumu 800,- Eur, pričom zvyšnú časť v sume 963,40 Eur si ponechala pre vlastnú potrebu. Súčasne predstierala vykonanie prevodu sumy vo výške 963,40 Eur v prospech účtu poškodeného, pričom k takejto transakcii nikdy nedošlo a týmto jej konaním došlo ku vzniku majetkovej škody na strane poškodeného vo výške 963,40 Eur. Je nepochybné, že poškodený uzatvoril predmetnú ústnu zmluvu

o dodaní stavebného materiálu s obžalovanou [REDAKOVANÉ] v prospech jej sestry v omyle, že menovaná zaplatí kúpnu cenu vo výške 1.372,20 Eur, na ktorú sa zaviazala (k jeho viere nepochybne prispelo aj zaplatenie časti kúpnej ceny vo výške 800,- Eur obžalovanou v hotovosti u poškodeného). Rovnako je možné vysloviť záver, že pokiaľ by o skutočných okolnostiach uzatvorenia takejto ústnej zmluvy na strane obžalovanej vedel a teda mal vedomosť o tom, že obžalovaná uzatvárala predmetnú dohodu iba účelovo s cieľom získať predmet dohody (stavebný materiál) pre tretiu osobu (sestru), bez poskytnutia celej kúpnej ceny, k uzatvoreniu zmluvy a odovzdaniu predmetu vecí, by nebolo došlo. Nakoľko poškodený na hlavnom pojednávaní konanom dňa 19.01.2016 po zákonom poučení vyslovil, že si neuplatňuje nárok na náhradu škody, súd v rozsudku obžalovanú na jej náhradu nezaviazal. Súd sa v plnom rozsahu stotožnil s právnou kvalifikáciou skutku ako ho kvalifikovala obžaloba... na hlavnom pojednávaní mal súd nepochybne a bez akýchkoľvek dôvodných pochybností za preukázané, že obžalovaná priamym úmyselným protiprávnym konaním naplnila všetky obligatórne pojmové znaky skutkovej podstaty prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona po stránke tak objektívnej ako aj subjektívnej.“

Po takto vykonanom dokazovaní aj odvolací súd v zmysle § 2 ods. 12 Tr. poriadku všetky vykonané dôkazy náležite jednotlivo aj v ich súhrne vyhodnotil a dospel k záveru, že predmetný trestný čin sa stal... a že ho nepochybne spáchala, za tam uvedených okolností práve obžalovaná... Tento záver oprel o celý rad okolností a dôkazov, ktoré vo svojom súhrne poskytujú spoľahlivý záver, že to bola práve obžalovaná, ktorá s poškodeným... uzatvorila ústnu dohodu o kúpe stavebného materiálu pre sestru ([REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]), v hodnote 1763,40 € a skutočnosť, že sa jednalo o takto dohodnutú sumu preukazuje aj fakt, že obžalovaná po „minimálne zvláštnych“ finančných transakciách, za materiál vyplatila poškodenému sumu - 800,- € v hotovosti a vypísala prevodný príkaz vo VÚB na sumu 963,40 €. Žiada sa ozrejmiť, že dohoda o zaplatení podľa poškodeného, ktorú navrhla obžalovaná, bola taká, že peniaze, ktoré budú zaslané na účet poškodeného, tento prepošle na účet obžalovanej, ktorá k nim pripojí sumu, ktorou „chcela pomôcť“ ona osobne sestre a následne celú dohodnutú cenu za materiál zaplatí poškodenému sama obžalovaná jednorazovo.

Bolo tiež preukázané, že obžalovaná mala vedomosť o tom, že od 11.06.2014 je jej bankový účet zablokovaný z titulu exekúcie, aj napriek tomuto vypísala prevodný príkaz na sumu 963,10 €, ktorú skutočnosť oznámila poškodenému s uistením, že na príkaze je termín splatnosti 09.10.2014, príkaz bol opečiatkovaný pečiatkou banky s dátumom 09.09.2014, ktorý dôkaz tiež vážne naruša obhajobné tvrdenia obžalovanej.

Teda bolo dôkazmi jasne preukázané, že po predchádzajúcej vyššie rozvedenej dohode medzi obžalovanou a poškodeným ohľadne stavebného materiálu, sestra obžalovanej [REDAKOVANÉ] platila na účet známej poškodeného, [REDAKOVANÉ], t. j. vlastne poškodenému sumu vo výške 1372,20 €, ktorá suma bola na základe vyššie spomínanej dohody preposlaná na pokyn poškodeného obžalovanej, avšak sa nejednalo o účet obžalovanej, nakoľko táto mala účet zablokovaný, ale na účet jej kamarátky t. j. [REDAKOVANÉ], ktorá po prijatí peňazí, tieto vybrala a odovzdala obžalovanej, z ktorých však obžalovaná odovzdala poškodenému v hotovosti len sumu 800 €. Po urgencii zo strany poškodeného ohľadne vyplatenia zvyšnej časti peňazí, priznala obžalovaná, že vypísala vo VÚB prevodný príkaz, opečiatkovala ho pečiatkou banky, ktorý však neodovzdala banke na realizáciu a plnenie, ale e-mailom ho zaslala poškodenému, deklarujúc, že dala pokyn na vyplatenie zvyšnej časti peňazí z dohodnutej sumy. V tejto časti je jasné preukázané, že obžalovaná vedela, že dohodnutou sumou za materiál je skutočne suma 1763,40 €, pretože odovzdala sumu 800 €, čo potvrdil aj poškodený a v tejto časti rozpor nie je, ale rozhodne nie je dôkazmi preukázané jej tvrdenie, že poškodenému zaplatila aj zvyšnú časť v hotovosti. Zároveň je treba uviesť, že zo strany poškodeného stavebný materiál bol riadne a v dohodnutom množstve dodaný...

... Ak obžalovaná tvrdí, že poškodenému za materiál zaplatila celú dohodnutú sumu, tak je namieste otázka, akým význam a účel malo vypísanie prevodného príkazu a jeho opečiatkovanie bankou, ako aj sms komunikácia medzi obžalovanou a poškodeným ohľadne nedoplatenia sumy za materiál zhromaždená v spisovom materiáli...

K námietkam odvolateľky - sestry obžalovanej... ktorá v odvolaní uviedla, že poškodený zaslal cenovú ponuku na sumu 1300 eur a nie 1700 eur... Tvrdenia odvolateľky sú vyvrátené nielen výpoveďou poškodeného, ale aj samotným konaním obžalovanej, ktorá v podstate krokmi, ktoré vykonala potvrdila, že bola s poškodeným dohodnutá za dodaný materiál na sume 1763,40 €... Tento záver podporuje aj preukázaná skutočnosť, že

obžalovaná si požičiavala peniaze nielen od kolegov (viď uznanie dlhu), ale aj od svojej sestry, čo táto potvrdila...

... - k námietke obhajcu... krajský súd uznáva, že skutočne úradný záznam ako taký nie je dôkazom, ale na podklade tohto sa odvíja ďalšie zisťovanie... Z úradného záznamu vplynuli len určité skutočnosti a signály, na podklade ktorých došlo k zabezpečeniu zákonných dôkazov. Samotné oboznámenie úradného záznamu na hlavnom pojednávaní nie je možné považovať za takú chybu konania, ktorý by mohla byť dôvodom pre zrušenie rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. a/ Tr. poriadku tak ako sa domáha obhajca. To, že nebol pomenovaný iniciátor začatia stíhania a ani iniciátor začatia konania o skončení služobného pomeru, nie je takou chybou konania, ktorá by znamenala zrušenie napadnutého rozhodnutia...

- k námietke, že nebol zistený oznamovateľ skutku na inšpekciu a tohto je podľa obhajcu nutné zisťovať, odvolací súd dáva do pozornosti, že Policajný zbor je ako bezpečnostný zbor povinný realizovať úkony smerujúce k odhaleniu, vyšetreniu a zadokumentovaniu trestnej činnosti v takom rozsahu, aby mohol byť páchatel' zákonným spôsobom potrestaný. Poznatky iniciujúce trestné stíhanie získava Policajný zbor z podnetov a trestných oznámení, ako aj svojou činnosťou. Získavanie informácií o trestnej činnosti je vyjadrením záujmu štátu na ochrane spoločnosti a na prevencii trestnej činnosti...

- k námietke, že nebol označený poškodený, pretože dohoda znela s inou firmou ako tou, ktorá materiál skutočne na stavbu dodala, krajský súd poukazuje na výpis z obchodného registra (čl. 170), z ktorého je zistiteľné, že firma [REDAKOVANÉ] svojim štatutárnym orgánom - konateľom - poškodeným [REDAKOVANÉ] uzatvorila zmluvu na dodávku tovaru a z faktúry č. 140388 - čl. 169 vplynulo, že polystyrén objednaný na stavbu sestry obžalovanej, dodala firma [REDAKOVANÉ] práve firme poškodeného [REDAKOVANÉ] a to v cene 1352,76 €, čo je riadne zdokladované a z tejto pripojenej faktúry je preukázané, že príjemca tovaru [REDAKOVANÉ] riadne firme [REDAKOVANÉ] zaplatil sumu 1352,76 € a tovar bol riadne dodaný priamo na stavbu, pričom je tiež zrejmé, že okrem tohto druhu tovaru firma poškodeného dodala aj IPU, ktorú dopravila na stavbu sama obžalovaná, ktoré skutočnosti boli tiež dokazovaním spoľahlivo preukázané.

- k námietke, že skutok nie je trestným činom odvolací súd odkazuje na samotnú konštrukciu trestného činu uvedeného v § 221 Trestného zákona, popísané konanie obžalovanej [REDAKOVANÉ] a zároveň aj na odôvodnenie uvádzané v napadnutom rozsudku na str. 12, s ktorým sa v celom rozsahu, ako so správnym a zákonným stotožňuje a plne na tieto úvahy a závery odkazuje, bez potreby ich opakovania.

- k námietke, že sa jedná o duplicitný postih obžalovanej a porušenie zásady *ne bis in idem*, pričom obhajca zároveň žiada zohľadniť princíp *ultima ratio* z pohľadu neštandardného konania poškodeného [REDAKOVANÉ], konajúci senát dodáva, že konanie poškodeného a jeho postup pri dohode ohľadne objednania stavebného materiálu ako aj postup pri zaplatení jeho ceny, nie je predmetom posúdenia tunajším súdom a úvahy obhajoby v naznačenom smere, obsiahnuté na str. 5 odvolania, o podvodnom konaní samotného poškodeného, možno považovať za špekulácie a konštrukcie obhajoby, s ktorými odvolací súd nie je povinný sa zaoberať a nie je to ani v jeho kompetencii. V predloženej veci súd striktne skúma len konanie prebiehajúce pred súdom proti obžalovanej [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] na podklade podanej obžaloby okresnou prokuratúrou...

V nadväznosti k princípu *ultima ratio* krajský súd dodáva, že tento úzko súvisí so zásadou subsidiarity trestnej represie, pričom právna teória i prax uznáva, že zo zásady subsidiarity trestnej represie plynie, že trestnoprávne riešenie predstavuje krajný prostriedok (*ultima ratio*) aj pre súdy. Trestný čin ako určitú právnu konštrukciu vymedzuje Trestný zákon uzavretým komplexom presne definovaných objektívnych a subjektívnych znakov, ktoré v súhrne vytvárajú skutkovú podstatu trestného činu. Ako sa skutok prejavuje vo vonkajšom svete, definuje predovšetkým objektívna stránka skutkovej podstaty, ktorá je tvorená súhrnom znakov charakterizujúcich konanie a následok vrátane kauzálneho vzťahu medzi nimi. Trestné právo je prostriedkom *ultima ratio* (ide o poslednú a najkrajnejšiu možnosť)... Podľa tejto zásady má byť trestné právo použité len ako najkrajnejší prostriedok... len tam, kde iné možnosti, hlavne prostriedky ostatných právnych odvetví, nie sú dostatočné, teda už boli vyčerpané, sú neúčinné alebo zjavne nie sú vhodné. V oblasti aplikácie a interpretácie trestného práva potom – z takto chápaného prostriedku *ultima ratio* – musia byť akcentované právne princípy a zásady, ktoré primárne súvisia s posudzovaním trestnosti činu, napr. zásada *nullum crimen, nulla poena sine lége*, či zásada *in dubio pro reo*. (napr. I. ÚS 316/2011). Vyžaduje sa teda aby vina bola

autoratívne konštatovaná len v prípade takého konania, o ktorom mohol páchatel' v dobe keď sa ho dopúšťal, dôvodne predpokladať, že ide o konanie trestné, a to vzhľadom na obsah účinného trestného zákona, alebo tam, kde je to potrebné vzhľadom na ustálenú a všeobecne dostupnú judikatúru všeobecných súdov, ktorý záver korešponduje aj s judikatúrou EŠLP (napr. Kokkinakis v. Grécko - 14307/88, Cantoni v. Francúzsko - 17 862/91)...

Ak bol spáchaný trestný čin, ktorého skutková podstata bola bezo zvyšku vo všetkých znakoch naplnená, tak ako je tomu v posudzovanom prípade, nemôže štát rezignovať na svoju úlohu pri ochrane oprávnených záujmov fyzických osôb poukazom a existenciu žalôb v civilnom konaní, ktorými možno zaistiť navrátenie finančných prostriedkov, k úbytku ktorých prostredníctvom trestného činu došlo. Akcentácia princípu ultima ratio nemôže úplne znemožniť aplikáciu základného vyššie naznačeného princípu - účelu trestného konania...

Odkaz na princíp subsidiarity trestnej represie vo vzťahu k zásade ultima ratio považuje odvolací súd v prejednávacom konkrétnom prípade... z pohľadu toho, že sa v čase spáchania skutku jednalo o príslušníčku Policajného Zboru SR, za úplne nevhodný, a to jednak s ohľadom na vyššie naznačený účel trestného konania, samotné okolnosti prípadu s prihliadnutím najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie a pohnútku, pričom aplikácia princípu ultima ratio v rozsahu ako sa domáha obhajca obžalovanej, by znamenala neprípustný posun samotnej funkcie trestného práva...»

38. Po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľky, podľa ktorej krajský súd v napadnutom rozhodnutí dôsledkom nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov a nevysporiadania sa s ďalšími podľa jej názoru pre rozhodnutie podstatnými okolnosťami dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Odôvodnenie uznesenia krajského súdu je v plnom súlade s § 176 ods. 2 Trestného poriadku. Krajský súd prevzal podstatnú časť odôvodnenia rozsudku okresného súdu, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil, a zároveň sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal aj so všetkými podstatnými odvolacími námietkami. Podľa názoru ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu je presvedčivé a zrozumiteľné a konanie

nevykazuje znaky podstatných pochybení procesného charakteru. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

39. Napokon podľa názoru ústavného súdu už okresný súd dal jasnú, zrozumiteľnú a vyčerpávajúcu odpoveď na všetky skutkovo (ako aj právne, pozn.) relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, keď, berúc do úvahy všetky podstatné okolnosti prípadu, ustálil, že v príčinnej súvislosti s úmyselným konaním sťažovateľky bola poškodenému () spôsobená škoda a dospel tak k záveru, že skutok sa stal tak, ako je popísaný skutkovou vetou výrokovej časti rozsudku okresného súdu.

40. Okrem toho podľa názoru ústavného súdu ani z obsahu sťažnosti sťažovateľky nevyplývajú také argumenty, ktoré by boli spôsobilé rozhodujúcim spôsobom ovplyvniť rozhodnutie o veci, a tým spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu.

41. Tu ústavný súd poznamenáva, že v zmysle svojej judikatúry považuje za arbitrárne či zjavne neodôvodnené len tie súdne rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je celkom zjavne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia krajského súdu stotožňujúceho sa v celom rozsahu s odôvodnením rozsudku okresného súdu, ktoré sú odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

42. Pokiaľ sťažovateľka v sťažnosti namieta, že jej postih za ten istý skutok prepustením zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru v rámci konania podľa zákona o štátnej službe, pretože v zmysle § 192 ods. 1 písm. e) tohto zákona svojím konaním porušila služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jej ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby,

zakladá prekážku rozsúdenej (rozhodnutej) veci, ústavný súd uvádza, že prepustenie policajta zo služobného pomeru nemožno spájať so samotným trestným, prípadne priestupkovým konaním. Rozhodnutie o prepustení zo služobného pomeru totiž nie je rozhodnutím o vine príslušníka Policajného zboru z hľadiska jeho prípadnej trestnej či priestupkovej zodpovednosti. Uvedené podporuje aj § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, podľa ktorého trestné stíhanie nemožno začať, a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené, ak ide o osobu, proti ktorej sa skoršie stíhanie pre ten istý skutok skončilo právoplatným rozsudkom súdu alebo bolo právoplatne zastavené, podmiennečne zastavené a obvinený sa osvedčil alebo sa skončilo schválením zmiernu a zastavením trestného stíhania, ak rozhodnutie nebolo v predpísanom konaní zrušené. Inými slovami, prekážku rozsúdenej (rozhodnutej) veci pre trestné stíhanie osoby predstavujú iba v § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku vymenované rozhodnutia vydané v rámci skoršieho trestného stíhania pre ten istý skutok.

43. Napokon z odôvodnenia rozsudku okresného súdu, ako aj uznesenia krajského súdu vyplýva, že pri uznaní viny sťažovateľky vychádzali okrem iného aj z výpovedí viacerých svedkov vypočutých na hlavnom pojednávaní. V konaniach pred okresným súdom a krajským súdom, ktoré boli verejné (pri výsluchoch na hlavných pojednaniach), mala sťažovateľka ako obžalovaná možnosť sama alebo prostredníctvom svojho obhajcu vyjadriť sa k vykonaným dôkazom vrátane výpovedí svedkov, ktorým mohla zároveň klásť aj otázky.

44. V nadväznosti na sťažovateľkou deklarováný prejav nespokojnosti s napadnutým rozhodnutím a jemu predchádzajúcim postupom ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj podľa čl. 36 ods. 1 listiny vrátane práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie konajúceho súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníkov konania. Podstatou je, aby postup príslušného súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí príslušných súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

45. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu a jemu predchádzajúcemu postupu v tejto časti (vo vzťahu k namietaným nesprávnym skutkovým zisteniam, prekážke rozsúdenej veci a porušeniu práva na verejné prerokovanie veci) odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

46. Právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu zabezpečujúcim „rovnosť zbraní“ medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom ako žalobcom v trestnom konaní na strane druhej. Táto základná zásada trestného konania je upravená v § 2 ods. 9 Trestného poriadku a vyplýva z čl. 50 ods. 3 ústavy. Garantovaná je aj v takých významných právnych dokumentoch, akými sú listina a dohovor. Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

47. Z judikatúry ESLP vyplýva aj bezpodmienečná povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu rešpektovať právo obvineného na obhajobu tým, že mu musí dať možnosť zúčastniť sa výsluchu svedka tak, aby tento úkon zodpovedal požiadavkám kontradiktórnosti konania. Obvinený musí mať možnosť spochybnit' argumenty a vypočúvať svedkov (Unterpertinger proti Rakúsku, rozsudok ESLP z 24. 11. 1986, sťažnosť č. 9120/80).

48. Porušením práva na obhajobu sa rozumie najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe v zmysle § 37 Trestného poriadku. Ide obzvlášť o situáciu, keď obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, a zároveň orgány činné v trestnom konaní alebo súd v tomto čase reálne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, prípadne ak ide o iné pochybenie príslušného súdu alebo orgánov činných v trestnom konaní, v dôsledku ktorého dôjde k odňatiu alebo znemožneniu riadneho uplatnenia procesných práv obvineného. Intenzita takéhoto porušenia musí dosahovať stupeň zásadnosti, teda takéto porušenie musí kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. V súvislosti s dokazovaním môže byť

tento dovolací dôvod naplnený len za situácie, že súd nevyhovie návrhom obvineného na vykonanie alebo doplnenie dokazovania, pričom svoje rozhodnutie neodôvodní (pozri napríklad uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 71/2015 z 28. 7. 2016).

49. Pokiaľ sťažovateľka svojimi sťažnostnými námietkami namieta porušenie princípu rovnosti strán a princípu rovnosti zbraní už v prípravnom konaní a ďalej to, že v konaní pred súdom boli vykonané iba dôkazy svedčiace v jej neprospech, pričom vykonanie ostatných dôkazov bolo odmietnuté („*Súd... Nevypočul ani iniciátora konania o prepustenie, ani tvorcu úradného záznamu* [REDACTED]“, pozn.) uznesením krajského súdu a jemu predchádzajúcim postupom, ústavný súd uvádza, že vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

50. Podľa názoru ústavného súdu, pokiaľ ide o porušenie princípu rovnosti strán, resp. princípu rovnosti zbraní už v prípravnom konaní a o tvrdenie sťažovateľky, že v konaní pred krajským súdom boli vykonané iba dôkazy svedčiace v jej neprospech, pričom vykonanie ostatných dôkazov bolo odmietnuté, v prípade preukázania týchto procesných pochybení, či už v konaní pred krajským súdom, alebo aj v predchádzajúcich štádiách trestného konania, sú tieto spôsobilé založiť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, v zmysle ktorého dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Avšak podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľka sa vo svojom dovolaní proti uzneseniu krajského súdu dovolacieho dôvodu spočívajúceho v porušení jej práva na obhajobu zásadným spôsobom nijako nedovoľovala.

51. Nevyužitie zákonnej možnosti uplatnenia tohto dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno preto nahradzovať sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže založiť svoju právomoc na konanie o nej až vtedy, ak fyzická alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv; a tú možnosť sťažovateľka v tomto prípade mala.

52. Z uvedených dôvodov preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu a jemu predchádzajúcemu postupu v tejto časti (vo vzťahu k namietanému porušeniu princípu rovnosti strán, resp. princípu rovnosti zbraní a nevykonaniu navrhnutých dôkazov) odmietol ako neprípustnú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K uzneseniu najvyššieho súdu a jemu predchádzajúcemu postupu

53. K namietanému porušeniu označených základných a iných práv uznesením najvyššieho súdu a jemu predchádzajúcim postupom malo podľa sťažovateľky dôjsť tým, že najvyšší (dovolací) súd napriek sťažovateľkou vytýkaným vadám a nesprávnostiam uznesenia krajského súdu, v ktorých videla naplnenie dovolacích dôvodov v zmysle § 371 ods. 1 písm. g), i) a e) Trestného poriadku jej dovolanie ako nedôvodné odmietol.

54. Ústavný súd preskúmal aj napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, pričom nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v zákone.

55. Najvyšší súd v relevantnej časti napadnutého uznesenia uviedol:

„... Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces... Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvinenej. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle článku 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru... by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkazoch získaných

nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (Mariana Marinescu p. Rumunsku, č. 36110/03 z 2. februára 2010, Emen p. Turecku, č. 25585/02 z 26. januára 2010). V rámci dovolaní iniciovaného prieskumu odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže Najvyšší súd ... preskúmať len to, či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Spôsob hodnotenia týchto dôkazov vykonaných zákonným spôsobom súdmi nižších stupňov nemôže Najvyšší súd... v rámci dovolacieho konania... prehodnocovať ani spochybňovať... K úradnému záznamu Ministerstva vnútra... z 10. decembra 2014, na ktorý obvinená v podanom dovolaní poukazuje, Najvyšší súd... poznamenáva, že vo veci bolo vykonaných niekoľko rozhodujúcich dôkazných prostriedkov, na podklade ktorých boli dostatočne zistené a preukázané skutočnosti, na základe ktorých bol vyneseny predmetný rozsudok okresného súdu, na podklade ktorého bola dôkazmi preukázaná vina obvinenej [REDAKOVANÉ] a v tomto smere predmetný úradný záznam nemal charakter ani jediného usvedčujúceho a ani jedného z viacerých rozhodujúcich usvedčujúcich dôkazov. V predmetnej veci nemožno prehliadnuť, že nedošlo k dôkaznej núdzi v tom zmysle, že by už zabezpečené a vykonané dôkazy, a to zákonným spôsobom (teda mimo predmetného úradného záznamu) nepostačovali na objasnenie veci a uznanie viny. Z uvedeného vyplýva, že tento dovolací dôvod nebol naplnený.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Najvyšší súd... dodáva, že z obsahu dovolania nevyplývajú ani skutočnosti, ktoré by zodpovedali dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku tak, ako ho označila obvinená... Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa. Ak preto obvinená namietala správnosť skutkových zistení (vystavenie účtovných a daňových dokladov, výšku kúpnej ceny, prevod peňažných prostriedkov), tieto dôvodom dovolania nemôžu byť... Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinená v dovolaní uplatňovať iba

námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštalencie...

Pokiaľ ide o námietku obvinenej, že v danom prípade bola na mieste aplikácia princípu ultima ratio, Najvyšší súd... poukazuje na skutočnosť, že hoci princíp ultima ratio možno uplatniť len prostredníctvom materiálneho korektívu § 10 ods. 2 Trestného zákona pri prečinoch (R 96/2014), ktorú podmienku obvinená spĺňa, nebola však aplikácia tohto princípu v trestnej veci obvinenej opodstatnená, a to z tých istých dôvodov, ktoré vyplývajú z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, na ktoré dovolací súd ako na správne a úplné poukazuje a s nimi sa stotožňuje... Taktiež sa nemožno stotožniť s námietkou obvinenej, že v jej konaní absentuje objektívna a subjektívna stránka trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona na škodu cudzieho majetku seba obvinená obohatila tým, že uviedla niekoho do omylu a spôsobila tak na cudzom majetku malú škodu. Fakt, že obvinená nemala finančné prostriedky na úhradu za plnenia a za stavebný materiál nezaplatila, spôsobil, že poškodeného [REDACTED] uviedla do omylu, že si obvinená splní svoj záväzok, čím poškodenému spôsobila škodu, postačuje na naplnenie objektívnej ako aj subjektívnej stránky... Použitú právnu kvalifikáciu podľa citovaných ustanovení odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty prečinu... Skutočnosť, že poškodený si v tomto prípade neuplatnil nárok na náhradu škody nemôže rezultovať záver, že škoda nevznikla (nebola spôsobená)...

Podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania.

Pokiaľ ide o tretí z uplatnených dovolacích dôvodov - rozhodoval orgán činný v trestnom konaní, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, túto okolnosť obvinená najneskôr pred odvolacím súdom nenamietala v zmysle § 371 ods. 4 Trestného poriadku, a preto sa ňou dovolací súd zaoberať ani nemohol. Z uvedeného vyplýva, že ani tento dovolací dôvod nebol naplnený...

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd... dospel k záveru, že nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanovením § 371 ods. 1 písm. g), písm. e) a písm. i) Trestného poriadku, preto dovolanie obvinenej... na neverejnom zasadnutí bez preskúmania veci, postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol...“

56. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia dovolacieho súdu vrátane sťažovateľkou prezentovaných nosných úvah konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné.

57. Vychádzajúc z aplikácie príslušných na vec sa vzťahujúcich, predovšetkým procesnoprávných zákonných ustanovení Trestného poriadku, je predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu aj náležite odôvodnené. Vzhľadom na podrobnú a precíznu argumentáciu najvyššieho súdu vyjadrenú v jeho predmetnom rozhodnutí, ktorá vyčerpávajúcim spôsobom obsiahla právnu podstatu sťažovateľkou nastolených námietok s odkazmi aj na príslušnú procesnoprávnu úpravu, v interpretácii ktorej ústavný súd nezistil ústavný nesúlad, nie je potrebné z pohľadu ústavného súdu uvádzať ďalšie podporné argumenty.

58. Napokon, aj keď najvyšší súd na účely prerokovania dovolania sťažovateľky nenariadil verejné zasadnutie, ale o tomto rozhodol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, v zmysle ktorého dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku, týmto postupom najvyššieho súdu nijako nemohlo dôjsť k porušeniu práva na prejednanie záležitosti verejne podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (pozri argumentáciu v bodoch 32 a 33 tohto uznesenia).

59. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti proti uzneseniu najvyššieho súdu a jemu predchádzajúcemu postupu odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny postupom okresného súdu, ako aj porušeniu práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu a postupom najvyššieho súdu

60. Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu týchto práv nečinnosťou tohto orgánu verejnej moci v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

61. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu podľa ústavy, ako aj právu podľa dohovoru len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva podľa ústavy a listiny, ako aj práva podľa dohovoru, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou ESLP (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05).

62. Zo sťažnosti, z jej príloh, ako aj zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že v trestnej veci sťažovateľky v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 3 T 199/2015 okresný súd meritórne rozhodol (rozsudkom) 25. októbra 2016 a v nadväznosti na to

v druhostupňovom (odvolacom) konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 3 To 37/2017 krajský súd meritórne rozhodol (uznesením) na verejnom zasadnutí 9. mája 2017. Podľa zistenia ústavného súdu rozsudok okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu nadobudol právoplatnosť 9. mája 2017.

63. V konaní vedenom na najvyššom súde pod sp. zn. 3 Tdo 73/2017 najvyšší súd rozhodol 18. apríla 2018, a teda uznesenie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť 18. apríla 2018.

64. Keďže sťažovateľka namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny postupom okresného súdu a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu, ako aj postupom najvyššieho súdu sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 3. júla 2018, t. j. v čase, keď k porušovaniu označených práv už nemohlo dochádzať a jej právna neistota už nemohla trvať, ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

65. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. septembra 2018